

Шейсет и девета глава

- Коя е майката на Инко Нитс и Бърджанин? - пита Миро.

- Либита – обяснява Иво Жупан. - Някога беше много влиятелна жена в Ранкодом. Заемаше изключително важни длъжности в сектора по правосъдие на управата на Алтре Мунс. Когато разкри сериозни отклонения от правилата за поведение на някои членове на управата, изведнъж започна да има много неприятности.

- И какви бяха тези отклонения? - пита Миро.

- Какви ли не – отговаря Иво Жупан. - Първо, отклоняваха средства от хазната на управата към частни фондове по всякакви много завъртени схеми, трудни за проследяване. Второ, както много хора са забелязали, редица от членовете на управата проявяват влечение към своя пол.

- Обратни? - прави кисела физиономия Миро.

- Да – потвърждава Иво Жупан. - Макар че това не е престъпление на Алтре Мунс.

- То и на Земята не е – казва Миро.

- Въпросът е, че използват и непълнолетни момчета – уточнява Иво Жупан.

- Позната история – клати глава Миро.

- Опитаха се да я съдят за клевета – продължава да разказва Иво Жупан за Либита. - Цял Алтре Мунс тогава се надигна в нейна защита. Остана на длъжност, но ѝ беше много трудно, защото засегнатите членове на управата постоянно правеха интриги. Най-слабото ѝ място беше, че нямаше мъж, а имаше двама сина – Инко Нитс и Монти Кол. Те вече бяха пораснали и заемаха важни длъжности в

армията, а противниците на Либита твърдяха, че тя ги е уредила, защото била особено близка с главния управител.

- И вярно ли е? - пита Миро.

- Нямам представа – отговаря Иво Жупан. - Не движа в тези среди и не съм наясно. Но вярно или не, това също спомогна за спадане на популярността ѝ. Преди това всички обикновени хора я боготворяха и сигурно щеше да бъде избрана за главен управител на Алтре Мунс. Сега хората са разделени – едни остават нейни ревностни привърженици, а други я наричат с най-грозни имена.

- И кой всъщност е бащата на синовете ѝ? - интересува се Миро.

- Досега не знаех, но сега разбирам, че е водачът на вилното селище край историческата врата на рая – обяснява Иво Жупан. - Много хора го смятат за светец. Отначало го наричаха „Непознатия“, на езика на Ранкодом – Инконитс, а по-късно, след като окончателно се засели в планината - „Планинеца“ или Монтикол.

- Значи синовете му са кръстени на него? - заключава Миро.

- Така излиза – отговаря Иво Жупан. - Но истинското му име е съвсем друго.

- Знаеш ли го? - пита Миро.

- Не ти трябва да знаеш – маха с ръка Иво Жупан.

- Защо – чуди се Миро.

- Голяма бъркотия е – поклаща глава Иво Жупан.

- Бъркотия? - не разбира Миро.

- Да – потвърждава Иво Жупан. - Сигурно пътуването във времето не е най-добрата способност, която използваме.

- Какво общо има пътуването във времето? - пита Миро.

- Тоя непознат планинец всъщност е пътешественик

във времето и мястото му е в друго време – обяснява Иво Жупан.

- Значи, бъркотия, а? - повтаря Миро.

- Да – отговаря Иво Жупан. - И то голяма. Ако някой иска да оправя нещата, много ще се затрудни. Винко Станс веднъж ги е объркал с програмирането на влечугото от миналото, а жупанът – с увлечението си да пътува във времето.

- Жупанът? - недоумява Миро.

- Ами да – казва Иво Жупан, - това е непознатият планинец.

- И е дошъл отпреди хиляда години? - чуди се Миро.

- Да – потвърждава Иво Жупан, - за да ви търси, а попаднал на Либита. Нещо се е повредило във времеплова му.

- Времеплов? - недоумява Миро.

- Машината на времето – пояснява Иво Жупан. - Не могъл да се върне. Останал в това време и се установил във вилното селище. Там се събират всички хора, които нямат самоличност.

- Няма самоличност ли? - не разбира Миро.

- Това са хора, останали по някакъв начин без издръжка, след като са претърпели трудова злополука – обяснява Иво Жупан. - Документите им умишлено се унищожават от управата и никъде не остават следи в базата данни. Инвалидните фондове са заинтересувани да става така, защото си спестяват средства, които е трябвало да заделят години наред за инвалидни пенсии.

- И тази история ми е много позната – казва Миро. - Май няма голяма разлика между ненапреднали и напреднали цивилизации.

- Не смятам, че нашата цивилизация е много

напреднала – клати глава Иво Жупан. - След като се постъпва по такъв начин, който за мен е направо жесток, не мога да кажа, че сме напреднали. Технологичният напредък не означава духовен напредък. В Ноумист има известна автономия и много от тези извращения не се допускат, но напоследък властта в града се превзема от хора, които са по-различни и презират традицията.

- И какво им е различното? - чуди се Миро.

- Няма човещина – обяснява Иво Жупан. - Започнаха да отменят някои учебни предмети, като например часовете по взаимопомощ и милосърдие.

- Мислиш ли, че с такива часове децата ще станат по-милосърдни? - пита Миро.

- Не знам – отговаря Иво Жупан, - но имаше все някаква надежда. Сега вече няма.

- Предполагам, че тези хора са скалпили тази история с неправилното паркиране – казва Миро.

- Това е и моето мнение – съгласява се Иво Жупан. - Драго Ковач е доста безволево същество. Наредили са му и той изпълнява. Освен това, имал е някакви търкания с Винко Станс в миналото.

- Какви? - пита Миро.

- Драго Ковач е работил в охраната на сектор „Наука“ и Винко Станс го изхвърлил оттам, защото многократно го хващали да краде консумативи от офисите – обяснява Иво Жупан.

- Откъде научи това? - гледа го Миро с известна доза съмнение.

- В базата данни на сектора по правосъдие има какво ли не – отговаря Иво Жупан. - Чудя се само как са го взели в полицията с такова досие.